

domme nævnt Hjertelystygdom, men dette er ikke rigtigt. Der har været ført Strid derom, men denne er nu afgjort derhen, at denne Sygdom ikke forplantes ved Vaccinationen. I det Hele kan det overveiende Antal af Sygdomme, der forekomme, ikke forplantes ved Vaccinationen, men der gives nogle ganske enkelte Sygdomme, som kunne forplantes paa denne Maade. Det maa naturligtvis paahvile den Læge, som udfører Vaccinationen, paa det Allernøiagtigste at forviise sig om, at ingen af saadanne Sygdomme er tilstede hos den, af hvem han tager Vaccinen. Naar en Læge forsømmer dette, vil det, da det vistnok aldrig vil være Tilfældet, at han gjør det med Villie, blive betragtet som en Uagtsomhedsforseelse, og en saadan er jo efter vor Lovgivning ikke strafbar, medmindre det særligt er fastsat. Det forekommer mig derfor, at naar man vil gaae ind paa at træffe særlige Forholdsregler — hvilket jeg ikke vil sige, at vor Erfaring her-tillands har viist at være nødvendigt, da tværtimod de enkelte Tilfælde, som her ere forekomne, ere saa aldeles enestaaende, at dette sikkert ikke behøves — maa man paalægge gennem en Lovbestemmelse, at de, der vaccinere, ere Strafsansvar undergivne; thi jeg troer ikke, at Justitsministeren vil have tilstrækkelig Myndighed til at træffe de Foranstaltninger, der i den Henseende ville være nødvendige. Kun dette Punkt skal jeg henstille til Overveielse.

Justitsministeren: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har, som det forekommer mig, saa veltalende og overbevisende udtalt sig for den Anskuelse, som ogsaa jeg nærer i denne Sag, at jeg skal indskrænke mig til med saa Ord at recapitulere den Stilling, jeg ved Sagens 1ste Behandling troede at maatte indtage til det af det ærede Medlem for Præsto Amts 4de Valgkreds (Frølund) indbragte Forslag. Det vil muligt være i det høie Thing's Grundring, at jeg dengang erklærede paa mine egne og paa Regjeringens Vegne, hvad jeg nu igjen skal erklære, at Regjeringen paa ingen Maade vil kunne eller troer at kunne forsvare at modtage nogen Lov, hvorved man opgiver det Middel til at fremtvinge Vaccina-

tionen, der ligger i den her omhandlede Bestemmelse i Vaccinationsanordningen af 1811, hvorefter Ingen kan blive confirmeret, inden det er blevet beviist, at han er vaccineret, forinden man faaer et andet ligesaa praktisk og virksomt Middel til Erstatning derfor. Det er Regjeringens bestemte Anskuelse, at den saakaldte Vaccinationstvang, uden paa nogen Maade at gjøre et ubilligt Indgreb i Befolkningens Frihed, er af den største Vigtighed og Gavn for hele Landet, og jeg troer ikke, det er nødvendigt at anføre yderligere Beviser for, at denne Anskuelse er rigtig, efter hvad der nu er fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Det er altsaa en Anskuelse, som Regjeringen paa ingen Maade kan fravige, at man ikke kan opgibe det nuværende Tvangsmiddel, forinden man faaer et andet og ligesaa virksomt istedetfor, og det er en ligesem Følge heraf, at Regjeringen ikke vil kunne gaae ind paa det af Udvalgets Fleertal stillede principale Forslag. Jeg tillod mig ved Sagens 1ste Behandling tillige at erklære, at, ihvorvel der efter det Antydede ikke vilde være nogen principiel Indvending fra Regjeringens Side imod at gaae ind paa et Forslag, der gif ud paa at substituere et Tvangsmiddel af — om jeg saa maa sige — mere verdslig Natur end det nu bestaaende, men som dog kunde sikke, at Vaccinationen saavidt muligt vedblev at være almindeligt indført her i Landet, maatte jeg meget anbefale Thinget ikke nu at fremme denne Sag. Jeg meente, at man burde overlade dens Fremme til Regjeringen, som principielt havde erklæret sig entig med den ærede Forslagsstiller, men troede, at der vilde være Anledning til, forinden man gif ind paa Forslag i denne Retning, at overveie Spørgsmaalet om Vaccinationslovgivningen i dens Hæelhed; navnlig meente jeg, at der vilde være Anledning til at forhandle med de medicinae Autoriteter, og da først og fremmest med Sundhedscollegiet, om denne Sags hensigtsmæssige Ordning. Jeg tillod mig dengang at sige Thinget, at jeg allerede fra min Side havde sat Sagen i Bevægelse og æstet en Erklæring fra Sundhedscollegiet over det dengang bebudede eller maaskee endog forelagte Lovforslag. Denne Erklæring har jeg